

Mikołaj Kozyra

Rola chrześcijańskiego świadectwa w życiu narodowym i środkach masowego przekazu

The role of Christian witness in national life and the mass media

Summary

The article focuses on a detailed analysis of the importance of Christian witness in the life of the nation and in the media, placing the figure of Jesus Christ as the source and most perfect model of this witness at the foundation of the reflection and emphasizing its impact on culture and identity in the face of contemporary challenges, such as global social problems. By referring to key moments from his life – teaching, miracles and signs, love and mercy, and in particular his passion, death and resurrection – it shows how Jesus established the paradigm of Christian witness. It discusses the theological foundations of the witness of faith, referring to specific biblical passages and the teaching of Pope Francis, especially in the context of the Jubilee of the World of Media, Journalism and Communication in 2025. It analyzes the role of media as a tool for evangelization, comparing traditional media such as radio and television with new digital media such as social media and podcasts, emphasizing their impact on shaping religious and moral attitudes among different age groups. It draws attention to journalistic ethics in the light of Christian values, pointing out the responsibility of the media for reliable and honest communication and the challenges related to the commercialization of content, sensationalism and the spread of disinformation. In the perspective of the future, it discusses the challenges and opportunities resulting from the ongoing digitization of society, presenting the Church's strategies in reaching the young generation through innovative methods, such as super-productions of radio plays, mobile applications or interactive educational platforms, and emphasizing the role of individual believers in the conscious use of media and the creation of content consistent with Christian values. It emphasizes the importance of authentic Christian witness in everyday life and the conscious use of media according to Gospel values, which is crucial for building an ethical and respectful society.

Key words: testimony, mass media, media, Jubilee, Pope Francis

W świecie, który nieustannie poszukuje trwałych fundamentów i niezawodnych drogowskazów, rola wartości duchowych w życiu społecznym staje się coraz ważniejsza. Chrześcijaństwo, ze swoją bogatą tradycją i uniwersalnym przesłaniem miłości i prawdy, od wieków stanowiło inspirację dla kształtowania etosu narodów i rozwoju kultur. Współcześnie, w dobie dynamicznych przemian społecznych, kulturowych i technologicznych, chrześcijańskie świadectwo – zarówno w przestrzeni życia narodowego, jak i w potężnym medium środków masowego przekazu – wydaje się być nie tylko pożądane, ale wręcz niezbędne. Żyjemy bowiem w czasach, gdzie z jednej strony obserwujemy procesy sekularyzacji i relatywizmu moralnego, a z drugiej – narastającą potrzebę autentycznych

wzorców i kompasu wartości. Jak zauważył papież Paweł VI w adhortacji apostoelskiej *Evangelii nuntiandi*, „człowiek naszych czasów chętniej słucha świadków, aniżeli nauczycieli; a jeśli słucha nauczycieli, to dlatego, że są świadkami”¹.

Celem niniejszego artykułu jest przeprowadzenie wnikliwej analizy roli świadectwa chrześcijańskiego w kontekście aktualnych wyzwań, takich jak kruchość ludzkiej egzystencji uwypuklona przez współczesne kryzysy, znaczenie solidarności międzyludzkiej, kryzysy społeczne wynikające z nierówności ekonomicznych oraz szybkie zmiany kulturowe spowodowane globalizacją i cyfryzacją. Osobiste spotkanie z Chrystusem, będące sednem wiary, stanowi niezachwiany fundament chrześcijańskiej tożsamości, wpływając na kształtowanie kultury narodowej poprzez promowanie uniwersalnych wartości, takich jak miłość, solidarność i sprawiedliwość. W dobie dominacji mediów społecznościowych i informacji przekazywanych w czasie rzeczywistym, chrześcijańskie świadectwo nabiera szczególnego znaczenia jako dynamiczne narzędzie ewangelizacji i propagowania fundamentalnych wartości chrześcijańskich. Artykuł ten podejmie dogłębną refleksję nad definicją i istotą świadectwa wiary, odwołując się do teologicznych podstaw i biblijnych odniesień. Dokonana zostanie również analiza nauczania papieża Franciszka, który wielokrotnie podkreślał wagę świadectwa w życiu chrześcijanina i społeczeństwa. W kontekście środków masowego przekazu skupimy się na roli mediów i dziennikarzy w służbie świadectwa wiary, odwołując się do refleksji z Jubileuszu Świata Mediów, Dziennikarstwa i Komunikacji 2025 r. Zostaną omówione zarówno tradycyjne media, jak i nowoczesne platformy cyfrowe, takie jak Internet i media społecznościowe, oraz ich wpływ na kształtowanie postaw religijnych i moralnych. Ważnym aspektem artykułu będzie również eksploracja etyki dziennikarskiej w kontekście wartości chrześcijańskich, ze szczególnym uwzględnieniem odpowiedzialności mediów za rzetelny i uczciwy przekaz treści religijnych. Artykuł poruszy także wyzwania związane z komercjalizacją, sensacyjnością i dezinformacją w mediach. Ojciec Święty, podkreślając mądrość komunikacji, zwraca uwagę na kluczową rolę dziennikarzy w budowaniu społeczeństwa i Kościoła, jednak podkreśla, że fundamentem tej

¹ Paweł VI, *Evangelii nuntiandi* [dalej skrót: EN], 41; zob. Paweł VI, *Moderatoribus ac Membris e «Consilio de laicis», qui plenario Coetui Romae interfuerunt, „Acta Apostolicae Sedis”* 1974, nr 66, s. 568. Aby głębiej zrozumieć znaczenie słów papieża Pawła VI, warto zastanowić się nad tym, dlaczego współczesny człowiek „chętniej słucha świadków, aniżeli nauczycieli”. W świecie przesyconym informacjami i teoriami ludzie poszukują autentyczności i prawdziwych doświadczeń. Współczesny człowiek jest bombardowany informacjami z każdej strony. Ma dostęp do ogromnej ilości wiedzy teoretycznej, wykładów, poradników. Jednak w tym zalewie słów często brakuje mu czegoś namacalnego, wiarygodnego, czegoś, co przemawia nie tylko do umysłu, ale i do serca. Teoria bez praktyki staje się pusta. Dlatego ludzie naturalnie zwracają się ku tym, którzy nie tylko mówią, ale są żywym dowodem na prawdziwość swoich słów. Świadek to ktoś, kto nie tylko głosi określone wartości, ale przede wszystkim wciela je w życie, stając się żywym dowodem ich mocy i znaczenia. Autentyczne świadectwo ma zdolność przekraczania barier kulturowych i społecznych, ponieważ opiera się na realnych przeżyciach i działaniach, a nie jedynie na słowach czy naukach teoretycznych. W kontekście tematu artykułu, chrześcijańskie świadectwo polega na codziennym praktykowaniu wiary w sposób widoczny i przekonujący, co może inspirować innych do refleksji i zmiany postaw. Takie świadectwo ma szczególne znaczenie w przestrzeni publicznej i mediach, gdzie autentyczność jest ceniona i może wywierać realny wpływ na kształtowanie opinii społecznej. Poprzez życie zgodne z Ewangelią, chrześcijanie mogą stać się katalizatorem pozytywnych przemian społecznych, promując wartości takie jak miłość bliźniego, empatia i sprawiedliwość.

Granica między nauczycielem a świadkiem kryje w sobie subtelna, lecz głęboką różnicę: podczas gdy nauczyciel z pasją przekazuje wiedzę, doktrynę i teorię, świadek utożsamia głoszone wartości poprzez autentyczność swojego życia. Nauczyciel może w sposób niezwykle kompetentny nauczać o moralności, zasadach i wartościach, przekonując słowem i informacją. Jednak to świadek idzie o krok dalej—nie tylko mówi, ale pokazuje, że to, o czym mówi, jest realne i możliwe do wcielenia w życie, przynosząc konkretne owoce. Jego siłą jest spójność między słowami a czynami, stając się żywym przykładem dla innych.

pracy musi być prawda. Ilustrując to, przytacza rozmowę z dziennikarzem: „Ojcie, zawsze mówię prawdziwe rzeczy”. Papież zapytał go wtedy: „Ale czy jesteś prawdziwy? Nie tylko to, co mówisz, ale czy ty sam w swoim wnętrzu jesteś prawdziwy?”. Podkreśla również, że komunikowanie się jest Boską rzeczą, wskazując na przykład komunikacji między Bogiem Ojcem, Synem i Duchem Świętym². Te słowa podkreślają znaczenie autentyczności i prawdy w komunikacji. Wreszcie, artykuł podejmuje temat perspektyw przyszłości chrześcijańskiego świadectwa w erze cyfrowej, analizując nowe wyzwania i możliwości, strategię Kościoła oraz rolę indywidualnych wiernych w świadomym korzystaniu z mediów.

1. Jezus Chrystus jako wzór i źródło chrześcijańskiego świadectwa

Świadectwo chrześcijańskie jest nieodzowne dla kształtowania narodowej i kulturowej tożsamości wielu narodów. W przypadku Polski, z jej głęboko zakorzenionymi chrześcijańskimi tradycjami w historii, obyczajach i wartościach, wyznawanie wiary jest niezwykle ważne³. Współczesny świat, naznaczony dynamicznymi przemianami społecznymi, kulturowymi i technologicznymi, stawia przed nami nowe wyzwania, które wymagają odnowionego i autentycznego przekazu wartości chrześcijańskich⁴. Papież Franciszek wielokrotnie podkreślał potrzebę odwagnego głoszenia Ewangelii w obliczu tych zmian⁵. Już od początku swojego pontyfikatu, akcentował wagę innowacyjnego podejścia do wiary. Mówił o potrzebie: „kreatywności” rozumianej jako „poszukiwanie nowych dróg” dotarcia z Ewangelią do ludzi⁶. W związku z tym, ogłoszenie przez niego Roku Jubileuszowego 2025, obchodzonego pod hasłem: *Pielgrzymi nadziei*, zyskuje na znaczeniu. Inauguracja tego roku, która miała miejsce w Bazylice św. Piotra w Watykanie oraz w katedrach biskupów w całej Polsce, jest wezwaniem do odnowienia nadziei i umocnienia wiary w trudnych czasach⁷. To zaproszenie do refleksji nad rolą chrześcijaństwa w kształtowaniu przyszłości zarówno jednostek, jak i całych narodów. Celem tego rozdziału jest zgłębienie istoty i znaczenia świadectwa wiary w życiu narodowym. Przyjrzymy się teologicznym podstawom świadectwa, odwołując się do biblijnych źródeł i ich interpretacji w kontekście współczesnych realiów. Szczególną uwagę poświęcimy nauczaniu Ojca Świętego Franciszka, który w swoich licznych wypowiedziach podkreśla wagę autentycznego życia wiarą i jej oddziaływania na otaczający nas świat.

Wobec obecnych wydarzeń społeczno-politycznych, takich jak wojna, kryzysy migracyjne czy rosnące napięcia społeczne, chrześcijańskie świadectwo, niosące nadzieję Roku Jubileuszowego, może stanowić źródło jedności i siły. Historia pokazuje, że w momentach próby to właśnie wartości chrześcijańskie jednoczyły naród, pomagając przetrwać najtrudniejsze chwile. Intencją Ojca Świętego jest,

² Zob. P. Rytel-Andrianik, *Papież do dziennikarzy o życiu w prawdzie i jej komunikowaniu*, <https://www.vaticannews.va/pl/papiez/news/2025-01/papiez-do-dziennikarzy-o-zyciu-w-prawdzie-i-jej-komunikowaniu.html>, dostęp online: 06.02.2025.

³ Zob. Jan Paweł II, *Pamięć i tożsamość*, Kraków 2005. W niniejszej publikacji papież Jan Paweł II podejmuje refleksję nad relacją między pamięcią historyczną a tożsamością jednostek i narodów, analizując rolę chrześcijaństwa w tych okolicznościach.

⁴ Zob. Benedykt XVI, *Caritas in veritate*, 19, 24, 34.

⁵ Por. Franciszek, *Evangelii gaudium* [dalej skrót: EG], 50-109.

⁶ Franciszek, *Przemówienie wygłoszone do proboszczów Rzymu*, Watykan, 16 czerwca 2013 r.; por. Kongregacja ds. Duchowieństwa, *Nawrócenie duszpasterskie wspólnoty parafialnej w służbie misji ewangelizacyjnej Kościoła*, Watykan, 29 czerwca 2020 r.

⁷ Zob. M. Chmielewski, *Wprowadzenie*, w: „<<Pielgrzymi nadziei> – Rok Jubileuszowy 2025>». Program duszpasterski Kościoła katolickiego w Polsce na rok 2024/2025”. Zeszyt maryjny, red. M. Chmielewski, Opole 2024, s. 9-10.

by kolejny Jubileusz „mógł służyć tworzeniu na nowo klimatu nadziei i zaufania jako znaku odrodzenia, którego wszyscy pilnie potrzebujemy”⁸. Podejmując refleksję nad znaczeniem chrześcijańskiej obecności w życiu narodowym oraz w środkach masowego przekazu, warto najpierw – choćby pokrótce – wyjaśnić istotę tego pojęcia w kontekście teologicznym. W dalszej części tekstu nie będziemy odwoływać się do powszechnego rozumienia „świadcstwa” jako dokumentu potwierdzającego stan faktyczny, dowodu w sprawie sądowej czy środka służącego dochodzeniu praw⁹. Skupimy się natomiast na głębszym wymiarze zagadnienia jako wyrazu żywej wiary, która przenika zarówno życie jednostki, jak i całego narodu, oddziałując również na przestrzeń medialną. Współczesny świat, w którym człowiek żyje, pracuje i mierzy się z różnorodnymi wyzwaniami, charakteryzuje się nieustannym poszukiwaniem prawdy i odpowiedzi na fundamentalne pytania egzystencjalne. Dynamiczne zmiany społeczne, technologiczne i kulturowe często powodują poczucie niepewności i zagubienia. W takiej rzeczywistości ludzie odczuwają potrzebę znalezienia stałych wartości i autentycznych przewodników, którzy pomogą im odnaleźć sens życia¹⁰. W tym kontekście chrześcijańskie świadectwo wysuwa się na pierwszy plan. Jest ono wyrazem głębokiej wiary i przekonania, przejawiających się nie tylko w słowach, ale przede wszystkim w czynach i postawie życiowej. Stanowi żywy przykład realizacji ewangelicznych wartości, takich jak miłość, miłosierdzie, sprawiedliwość i pokój. Jak podkreśla papież Franciszek, „nie obejmuje jedynie umysłu i nie polega na mówieniu czegoś, koncepcji: nie. Obejmuje wszystko: umysł, serce, ręce; wszystko, trzy języki osoby: język myśli, język uczuć i język działania. Trzy języki”¹¹.

Teologiczne podstawy świadectwa znajdują się w Piśmie Świętym, gdzie Jezus Chrystus wzywa swoich uczniów do świadczenia o Nim (por. Mt 10,32-33; Dz 1,8), co stanowi jedno „z kryteriów wiarygodności Kościoła”¹². W kontekście tego wezwania H.U. von Balthasar zauważa, że Kościół rodzi się ze świadectwa Chrystusa i nieustannie nim żyje¹³. Podobnie papież Paweł VI podkreśla, że „wspólnota chrześcijan nigdy nie zamyka się sama w sobie; jej życie wewnętrzne – życie modlitwy, słuchanie słowa i nauki Apostołów, wykonywanie miłości braterskiej, łamanie chleba – osiąga swą pełną moc tylko wtedy, kiedy staje się świadectwem, wzbudza podziw, rodzi nawrócenie, staje się przepowiadaniem i obwieszczaniem Ewangelii” (EN 15). To żywe i autentyczne wyrażanie swojej relacji z Bogiem poprzez słowa, czyny i postawy. Jest ono odpowiedzią na doświadczenie spotkania z Chrystusem i wypływa z głębokiego przekonania

⁸ Tamże.

⁹ Aby uzyskać pełniejsze zrozumienie pojęcia: *świadectwa*, warto sięgnąć do obszernej literatury, która szczegółowo analizuje to zagadnienie z różnych perspektyw. Ze względu na ograniczenia objętościowe tego artykułu, nie jest możliwe omówienie wszystkich aspektów tego tematu. Zob. M. Chmielewski, *Podstawy chrześcijańskiego świadectwa*, w: „<Pielgrzymi nadziei> – Rok Jubileuszowy 2025». Program duszpasterski Kościoła katolickiego w Polsce na rok 2024/2025”. Zeszyt teologicznopastoralny, red. W. Musioł, P. Chyla, R. Chromy, K. Piechaczek, Opole 2024, s. 81-95; zob. X. Leon-Dofour, *Słownik teologii biblijnej*, [tł. K. Romaniuk], Poznań 1994, s. 949-952.

¹⁰ Zob. J. Mastej, *Świadectwo chrześcijańskie jako motyw wiary*, „Roczniki Teologiczne” 2001-2002, nr XLVIII-XLIX/9, s. 69-70; por. E. Pironio, *Świadectwo chrześcijanina w społeczności świeckiej*, „Communio” 1991, nr 11/2, s. 124.

¹¹ S. Tasiemski [tł.], „Jest to tak wielki dar, że nie możemy go zatrzymać dla siebie!” Papież mówi, jakiego świadectwa oczekuje Jezus, <https://pl.aleteia.org/2023/02/15/jest-to-tak-wielki-dar-ze-nie-mozemy-go-zatrzymac-dla-siebie-papiez-mowi-jakiego-swadcstwa-oczekuje-jezus>, dostęp online: 31.01.2025.

¹² Zob. M. Chmielewski, *Podstawy chrześcijańskiego świadectwa...*, dz. cyt., s. 81.

¹³ H.U. von Balthasar, *Świadectwo i wiarygodność*, „Communio” 1989, nr 6(6), s. 107-114.

o prawdzie Ewangelii. W teologii chrześcijańskiej to pojęcie stanowi fundamentalny aspekt misji Kościoła¹⁴, wynikający z nakazu Jezusa: „Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody” (Mt 28,19). Świadeństwo jest nieodłącznie związane z osobą Jezusa Chrystusa. To On jest doskonałym świadkiem prawdy, której szuka człowiek. Chrystus powiedział o sobie: „Ja jestem drogą i prawdą, i życiem” (J 14,6). Jego życie i nauczanie stanowią niezawodny wzór dla chrześcijan, którzy chcą autentycznie świadczyć o swojej wierze w świecie. Odwołując się do myśli H.U. von Balthasara, J. Mastej podkreśla, że ludzkie świadeństwo, w przeciwieństwie do boskiego, naznaczone jest nieuchronną niedoskonałością, „może być bądź prawdziwe, bądź fałszywe”¹⁵. Człowiek, będąc istotą ograniczoną, może zarówno prawdziwie ukazywać wartości ewangeliczne, jak i je zniekształcać poprzez niespójność między słowami a czynami. Czasem jest to kwestia słabości charakteru, skłonności do grzechu, a czasem braku pełnego zrozumienia i akceptacji nauki Chrystusa. Niekiedy wynika to z presji otoczenia, trudności życiowych lub po prostu z ludzkiej omyłności. Dlatego tak ważne jest nieustanne dążenie do naśladowania Chrystusa i pogłębiania relacji z Nim, gdyż każdy ochrzczony jest wezwany do dzielenia się wiarą z innymi, co sprawia, że nasze świadeństwo staje się wiarygodne i skuteczne. Sobór Watykański II w dokumencie *Lumen gentium* podkreśla, że wierzący, jako część wspólnoty Kościoła, są posłani przez Boga, aby poprzez swoje życie i czyny ukazywać Chrystusa światu¹⁶. Zatem świadeństwo o Chrystusie to nie tylko indywidualna odpowiedź na Boże wezwanie, ale również uczestnictwo w misji, którą Kościół realizuje na całym świecie. Według R. Bednarczyka, Sobór Watykański II oraz adhortacja apostołska Pawła VI *Evangelii nuntiandi* odegrały przełomową rolę w kształtowaniu sposobów ukazywania wiary w życiu. Zrewidowały dotychczasowe, elitarne pojmowanie świadka jako jednostki wybranej i powołanej do szczególnej roli. Obecnie, zgodnie z nauczaniem Kościoła, każdy chrześcijanin jest wezwany do bycia świadkiem wiary. Oznacza to nie tylko werbalne głoszenie Ewangelii, ale również autentyczne życie zgodne z jej zasadami. Akcent położony jest na misyjny wymiar chrześcijaństwa, w którym każdy wierny, poprzez swoje czyny i postawę, staje się żywym świadectwem nauki Chrystusa. Takie rozumienie dominuje obecnie w świadomości ekklezjalnej, podkreślając powszechne powołanie do świętości i apostołstwa (zob. EN 21)¹⁷. W ramach teologicznej refleksji nad fenomenem świadectwa wiary istotnym aspektem jest jego

¹⁴ Zob. M. Chmielewski, *Podstawy chrześcijańskiego świadectwa...*, dz. cyt., s. 81.

¹⁵ J. Mastej, *Świadeństwo chrześcijańskie...*, dz. cyt., s. 69-70.

¹⁶ Zob. Sobór Watykański II, *Lumen gentium*, 10, 11; zob. *Katechizm Kościoła Katolickiego* [dalej skrót: KKK], 1273, 1302 – „Pieczęć chrzcielna uzdalnia i zobowiązuje chrześcijan do służenia Bogu przez żywy udział w świętej liturgii Kościoła i wypelniania ich kapłaństwa na mocy chrztu przez świadeństwo świętego życia i gorliwej miłości”. Tym bardziej o tego zobowiązuje sakrament bierzmowania, który jest dopełnieniem chrztu i pełnym wylaniem Ducha Świętego.

¹⁷ W adhortacji *Evangelii nuntiandi* Paweł VI opisuje, jak świadeństwo życia chrześcijańskiego służy ewangelizacji: „To głoszenie [Dobrej Nowiny] winno przede wszystkim dokonywać się przez świadeństwo: oto widzimy jakiegoś chrześcijanina albo grupę chrześcijan, którzy [w] społeczności ludzkiej, w której żyją, okazują, że umieją innych rozumieć, przyjąć, dzielić razem z innymi dołę i los życia, solidaryzują się ze wszystkimi, co zmięrzają do pielęgowania tego, co szlachetne i dobre. Ponadto widzimy tych ludzi prostych, co z własnej woli szerzą wiarę w pewne dobra duchowe, stojące wyżej ponad wartościami pospólitymi, oraz nadzieję w rzeczywistość niewidzialną, jakiej nawet odważna myśl wytworzyć nie może. Za pomocą tego cichego świadectwa owi chrześcijanie podsuwają tym, co patrzą na ich życie, nieuniknione pytania: Dlaczego są takimi? Dlaczego tak żyją? Co albo kto ich do tego pobudza? Dlaczego przebywają między nami? Takie świadeństwo już jest wieszczaniem Dobrej Nowiny, milczącym, ale bardzo mocnym i skutecznym” (EN 21; por. R. Bednarczyk, *Wychowanie do świadectwa w Kościele na podstawie wybranych podręczników do klas I szkół ponadgimnazjalnych*, <https://www.katecheta.pl/Archiwum/2007/Katecheta-6-2007/VERBA-DOCENT/Wychowanie-do-swiadectwa-w-Kosciele-na-podstawie-wybranych-podrecznikow-do-klas-I-szkol-ponadgimnazjalnych>, dostęp online: 01.02.2025).

relacja do życia chrześcijańskiego. J. Mastej wskazuje na wezwanie Chrystusa do aktywnego manifestowania wiary przez wiernych. Życie chrześcijańskie w tym kontekście staje się kontinuum możliwości ekspresji i afirmacji przynależności do Chrystusa, gdzie każda sytuacja egzystencjalna może zostać przekształcona w akt świadectwa. U podstaw tego zobowiązania leżą wymagania wynikające z sakramentów chrztu i bierzmowania, niemniej jego źródłem jest dynamiczne działanie Ducha Świętego. Nie sprowadza się do prostego komunikatu. Charakteryzuje je personalne zaangażowanie świadka w ontologiczną rzeczywistość, której dotyczy. Zatem fundamentalnym warunkiem jego zaistnienia jest egzystencjalne uczestnictwo w tej rzeczywistości, którą w przypadku chrześcijaństwa jest żywa wiara w Zmartwychwstałego Pana. W konsekwencji świadectwo chrześcijańskie jest nie tylko prezentacją wartości o charakterze transcendentnym, ale przede wszystkim manifestacją osobowej więzi wierzącego z Jezusem Chrystusem¹⁸.

Biblia niejednokrotnie akcentuje, jak istotne jest praktykowanie swojej wiary w codziennych działaniach wierzącego. To zagadnienie, rozumiane jako dzielenie się swoją wiarą i doświadczeniem Boga, jest obecne w wielu księgach biblijnych zarówno w Starym, jak i Nowym Testamencie. Bogactwo i różnorodność przykładów świadectwa w Biblii jest ogromna. Z tego względu, niniejsza analiza skoncentruje się na Nowym Testamencie, gdzie ta koncepcja osiąga swoje apogeum w osobie Jezusa Chrystusa i Jego apostołów. Niemniej, w celu ukazania kontekstu i ewolucji tego pojęcia, warto wspomnieć, że w Starym Testamencie przekazywanie doświadczeń wiary często wiąże się z opowiadaniem o Bożych czynach i Jego interwencji w historii Izraela. Przykładem może być *Księga Wyjścia*, która opisuje wyjście Izraelitów z niewoli egipskiej i zawarcie przymierza z Bogiem na górze Synaj. To wydarzenie było potwierdzeniem Bożej mocy i Jego wierności wobec swojego ludu. W Nowym Testamencie ta idea¹⁹ nabiera nowego znaczenia, koncentrując się na osobie Jezusa Chrystusa i Jego zbawczej misji. Apostołowie, będąc naocznymi świadkami życia, śmierci i zmartwychwstania Jezusa, byli wezwani do głoszenia o Nim (por. Mt 10,18; 13,9; Łk 21,13). Ich świadectwo stanowi fundament chrześcijaństwa i jest przekazywane przez kolejne pokolenia wierzących. Nowy Testament konsekwentnie przedstawia Jezusa Chrystusa jako najdoskonalszego i w pełni wiarygodnego Świadka Boga (Ap 1,5; 3,14; 21,5-6). Ewangelie ukazują Jezusa, który sam o sobie mówi, że Jego głównym celem, dla którego się narodził i przybył na ten świat, jest dawanie świadectwa o Prawdzie (J 18,37). To potwierdzenie nie jest jedynie zbiorem pustych słów czy teologicznych frazesów. Wręcz przeciwnie, jego fundamentem jest głębokie, osobiste doświadczenie Jezusa, wynikające z Jego unikalnej relacji z Ojcem. Jezus Chrystus świadczy o tym, co sam widział u swego Ojca (J 8,38; 3,11; 6,46), co podkreśla Jego autorytet i wiarygodność jako Syna Bożego. Świadectwo Jezusa ma dwójaki charakter. Z jednej strony, Jezus świadczy o nieskończonej

¹⁸ Por. J. Mastej, *Świadectwo chrześcijańskie...*, dz. cyt., s. 70.

¹⁹ Według F. Blachnickiego w Nowym Testamencie można wyróżnić dwa rodzaje świadectwa: Janowe i Pawłowe. Świadectwo Janowe koncentruje się na relacji z pierwszej ręki, opartej na tym, co apostołowie widzieli, słyszeli i dotykali w odniesieniu do Jezusa Chrystusa. Takie ujęcie podkreśla historyczny wymiar życia i działalności Jezusa. Z kolei świadectwo Pawłowe wynika z wewnętrznego, duchowego doświadczenia spotkania z Chrystusem Zmartwychwstałym. Paweł, choć nie był świadkiem ziemskiego życia Jezusa, doświadczył Jego obecności w wierze, które nie wymaga fizycznej obecności, ale jest równie realne i transformujące. Blachnicki uważa, że oba te rodzaje są komplementarne i powinny występować razem, aby dać pełny obraz wiary chrześcijańskiej. Współczesny człowiek może czerpać z obu tych źródeł – z jednej strony poznając historyczne podstawy chrześcijaństwa, z drugiej otwierając się na osobiste doświadczenie Boga w swoim życiu (zob. F. Blachnicki, *Świadectwo wiary w katechezie*, „Seminare” 1981, nr 5, s. 83-86).

miłości Boga Ojca do ludzi. Z drugiej strony, On sam, będąc wcieleniem Bożej Miłości, uosabia ją w swoim życiu, nauczaniu i czynach, stając się żywym przykładem tej miłości i ukazując ją w sposób namacalny. Jezus, jako Słowo Ojca i Jego Jednorodzony Syn, składa świadectwo o Ojcu, którego natura jest Miłością. Syn Boży, będąc doskonałym odzwierciedleniem Istoty Ojca (J 14,7-12), trwa w nieustannej i doskonałej jedności z Nim (J 10,30). Jezus Chrystus, posłany przez Stwórcę (J 3, 34), nie tylko głosi Jego naukę, ale również sam jest uosobieniem tej nauki. Jego słowa i czyny są nierozdzielnie związane z wolą Ojca (Mt 11,27; J 7,16). Jezus, żyjąc w pełnej harmonii z Ojcem, nieustannie trwa w Jego miłości (J 15,10), co jest źródłem Jego mocy, autorytetu i skuteczności w ukazywaniu Boga²⁰. Śmierć Jezusa na krzyżu była kulminacyjnym momentem Jego życia i posługi na ziemi, stanowiąc dopełnienie Jego świadectwa o Bogu i Jego miłości do ludzi. Wydarzenia paschalne, obejmujące mękę, śmierć i zmartwychwstanie, są szczególnym dowodem Jego boskiej natury i posłannictwa. Zmartwychwstanie, jako ostateczne potwierdzenie Jego zwycięstwa nad śmiercią, jest nierozdzielnie związane z Jego męczeńską śmiercią na krzyżu. Krzyż jest symbolem ofiary i miłości Boga, który z miłości posłał swojego Syna na świat, „aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne” (J 3,16). Śmierć Jezusa na krzyżu jest również świadectwem Jego własnej miłości do ludzi, gdyż oddał swoje życie za przyjaciół, wypełniając tym samym największy akt miłości (J 15,13)²¹. Zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa było przełomowym wydarzeniem, które zmieniło historię chrześcijaństwa. Świadcami tego wydarzenia byli apostołowie, czyli najbliżsi uczniowie Jezusa, którzy spędzili z nim wiele czasu, słuchając jego nauk i obserwując jego cuda. Po zmartwychwstaniu Jezus ukazał się apostołom, a następnie zesłał na nich Ducha Świętego, który dał im moc i odwagę do głoszenia Ewangelii. Świadectwo apostołów o zmartwychwstaniu Jezusa jest fundamentem wiary chrześcijańskiej. Apostołowie, jako naoczni świadkowie życia, śmierci i zmartwychwstania Jezusa, byli wiarygodnymi świadkami tego, co się wydarzyło. Ich świadectwo opiera się na osobistym doświadczeniu spotkania ze Zmartwychwstałym Panem.

Święty Paweł, choć nie był uczniem Jezusa za jego życia, również został apostołem. Stało się tak dzięki temu, że Jezus ukazał mu się po swoim zmartwychwstaniu i powołał go do głoszenia Dobrej Nowiny (Dz 9,3-6). Paweł, podobnie jak pozostali apostołowie, dzielił się swoim świadectwem z innymi, a jego listy, które znajdują się w Nowym Testamencie, są ważnym źródłem wiedzy o chrześcijaństwie. Zastanawiając się nad relacjami Jezusa i apostołów, warto spojrzeć na perspektywę tych, którzy nie mieli okazji zobaczyć, usłyszeć ani dotknąć Jezusa osobiście. Podczas gdy Dwunastu opierało swoją wiarę na bezpośrednich spotkaniach z Chrystusem – chodzili z Nim, słuchali Jego nauk, doświadczały cudów – kolejne pokolenia wierzących musiały znaleźć inną drogę do zrozumienia i przyjęcia Jego przesłania. Ci późniejsi wyznawcy polegali na świadectwach i opowieściach przekazanych przez pierwszych uczniów. Ich wiara była zakorzeniona w zaufaniu do tych relacji, w wewnętrznym przekonaniu i osobistym doświadczeniu duchowym. Nie potrzebowali fizycznych dowodów, by poczuć obecność i wpływ Jezusa w swoim życiu. To pokazuje niezwykłą moc przekazu i jak głęboko może on dotknąć serc ludzi, nawet bez bezpośredniego kontaktu. Wyraznym nawiązaniem do wartości takiej wiary są słowa Jezusa skierowane do apostoła Tomasza, który wątpił w Jego zmartwychwstanie: „Uwierzyłeś dla tego, ponieważ Mnie ujrzawsz? Błogosławieni, którzy nie widzieli, a uwierzyli”

²⁰ J. Mastej, *Świadectwo chrześcijańskie...*, dz. cyt., s. 71-72.

²¹ Por. tamże, s. 72.

(J 20,29). To błogosławieństwo podkreśla szczególną łaskę dla tych, którzy potrafią zaufać bez bezpośredniego doświadczenia. W ten sposób Jezus uznaje i wynosi wiarę opartą na duchowym przekonaniu ponad potrzebę fizycznych dowodów. Ta dynamika między bezpośrednim doświadczeniem a wiarą opartą na świadectwie innych podkreśla, jak istotne jest dzielenie się swoimi przeżyciami i przekonaniami. Jak słusznie podkreśla J. Mastey: „Widzialnym podmiotem świadectwa chrześcijańskiego jest każdy wierzący oraz wspólnota wierzących, czyli Kościół. Dawanie świadectwa przez uczniów Chrystusa dokonuje się więc w Kościele i różni się w zależności od pełnionych w nim funkcji oraz otrzymanych charyzmatycznych darów Ducha Świętego”²². Każdy wierzący staje się łącznikiem między przeszłością a przyszłością, przekazując dalej to, co sam otrzymał. Dawanie świadectwa, o którym mowa, jest szczególnie istotne w kontekście misji. Przypomina o tym dekret *Ad gentes divinitus*, który stwierdza, że „wszyscy (...) chrześcijanie wszędzie, gdziekolwiek żyją, są zobowiązani przykładem życia i świadectwem słowa tak ukazywać nowego człowieka, którego przyoblekli przez chrzest i moc Ducha Świętego, i przez którego zostali umocnieni w czasie bierzmowania, aby inni, widząc ich dobre uczynki, chwalili Ojca oraz by mogli pełniej zrozumieć prawdziwy sens życia ludzkiego i dostrzec powszechną więź wspólnoty ludzkiej” (AGD 11). Zgodnie z tym dokumentem, świadectwo to powinno być „dawane życiem i słowem w rodzinie, w swojej grupie społecznej i środowisku pracy” (AGD 21). Innymi słowy, chrześcijanie są wezwani do tego, by poprzez swoje czyny i słowa ukazywać przemianę, jakiej doznali dzięki chrztowi i Duchowi Świętemu. Ich postawa i działania mają być tak spójne z wyznawaną wiarą, by skłaniały innych do refleksji nad sensem życia i jednością ludzkości. Chrześcijańskie świadectwo powinno przenikać różne sfery życia – od rodziny i relacji z bliskimi, po życie publiczne, w tym media. Tam, poprzez inspirację i kształtowanie wartości, może wpływać na całe społeczeństwo. Kościół, działając w konkretnym czasie i miejscu, ma fundamentalne zadanie – głosić Chrystusa i Jego Ewangelię. To, obok słowa Bożego, jest najważniejszym elementem ewangelizacji i zadaniem każdego chrześcijanina (por. EN 21). Nowy Testament wyraźnie pokazuje, że Jezus Chrystus, „Świadek wierny i prawdomówny” (Ap 3,14), pragnie, aby Jego wyznawcy świadczyli o Nim. Kościół, założony przez Chrystusa, kontynuuje tę misję, a każdy jego członek, dzięki sakramentom, jest powołany do bycia Jego świadkiem.

Dawanie świadectwa nie ogranicza się jedynie do werbalnego głoszenia o Jezusie, ale manifestuje się także poprzez codzienne życie i postawę chrześcijanina. Uczciwość, empatia, miłość bliźniego i konsekwentne trwanie w wartościach ewangelicznych w różnych sytuacjach życiowych są formami świadectwa, które często przemawiają głośniejsz niż słowa. Poprzez życzliwość wobec innych, sprawiedliwość w działaniach i autentyczność w relacjach pokazujemy, że wiara nie jest tylko teorią, ale realną siłą kształtującą nasze życie. Każdy aspekt naszego życia staje się odzwierciedleniem naszego związku z Chrystusem. Nie chodzi o nachalne głoszenie, ale o bycie przykładem tego, jak wiara może przekształcać człowieka. W ten sposób inspirujemy innych do poszukiwania głębszego sensu i mogą oni „zobaczyć” Jezusa poprzez nasze czyny. To podejście harmonijnie łączy się z wcześniejszymi rozważaniami o tych, którzy „nie widzieli, a uwierzyli” (J 20,29), pokazując, że nasze życie może być żywym świadectwem dla świata. Słowa Fr. Blachnickiego, że „żywe rodzi się tylko z żywego”, podkreślają, że tylko ten, kto sam żyje wiarą, może skutecznie przekazywać ją innym²³.

²² Zob. tamże, s. 75; M. Chmielewski, *Podstawy chrześcijańskiego świadectwa...*, dz. cyt., s. 84-87.

²³ Por. B. Drożdż, *Skuteczność świadectwa chrześcijańskiego w kontekście aktualnych wyzwań społeczno-kulturowych*, w: *Świadectwo w służbie ewangelizacji*, red. W. Przygoda, Lublin 2012, s. 314.

2. „Media i dziennikarze w służbie świadectwa wiary”. Refleksje z Jubileuszu Świata Mediów, Dziennikarstwa i Komunikacji 2025 r.

Współczesny świat, w którym żyjemy, jest nierozzerwalnie związany z mediami. To one kształtują naszą rzeczywistość, informują, edukują, ale i wpływają na nasze postawy i przekonania. W rozdziale I przyjrzelśmy się znaczeniu chrześcijańskiego świadectwa w życiu narodowym, podkreślając jego rolę w kształtowaniu tożsamości i wartości. Teraz, w rozdziale II, skupimy się na roli mediów i dziennikarzy w przekazywaniu tych przekonań, a także na każdym z nas, jako aktywnych uczestników cyfrowego świata²⁴. Zastanowimy się, w jaki sposób środki masowego przekazu mogą stać się narzędziem ewangelizacji, jak etyka dziennikarska łączy się z wartościami chrześcijańskimi, oraz jakie przesłania papież Franciszek kieruje do dziennikarzy w kontekście ich odpowiedzialności za przekazywane treści. W tym kontekście warto wspomnieć o szczególnym wydarzeniu, jakim jest Jubileusz Świata Mediów, Dziennikarstwa i Komunikacji, który odbył się w Rzymie w dniach 24-26 stycznia 2025 roku. To wydarzenie zainaugurowało obchody Roku Jubileuszowego 2025 i stanowiło ważny moment refleksji nad rolą mediów w dzisiejszym świecie, a w szczególności nad ich odpowiedzialnością za przekazywanie prawdy i świadectwa wiary. W kolejnych częściach tego rozdziału będziemy szerzej odnosić się do tematów poruszanych podczas tego Jubileuszu, analizując przesłania Ojca Świętego oraz dyskusje, jakie miały miejsce w kontekście roli mediów w życiu Kościoła i społeczeństwa.

Nie można zaprzeczyć, że współczesne media w istotny sposób wpływają na kształt społeczeństw, determinując naszą codzienność, decyzje i przekonania. Z jednej strony, są one potężnym narzędziem komunikacji, które umożliwia szybki przepływ informacji i łączenie ludzi na całym świecie, z drugiej strony, w dobie cyfryzacji i powszechnej dostępności mediów, stają się również przestrzenią, w której prawda często zostaje zniekształcona, a przekaz ulega wypaczeniu. Media, zwłaszcza w erze Internetu i mediów społecznościowych, mają ogromną moc kreowania rzeczywistości. Wiele treści, zamiast informować, często zmienia się w narzędzie manipulacji, które może wprowadzać chaos, dezinformację oraz błędne wyobrażenia na temat kluczowych kwestii, w tym wartości moralnych i religijnych. W pogoni za sensacją media nierzadko ignorują obiektywizm i prawdę, zastępując je powierzchownymi opiniami, które mogą prowadzić do nieporozumień i podziałów w społeczeństwie. W związku z tym pojawia się pytanie, jak media kształtują nasze wartości, nasze rozumienie rzeczywistości, a także sposób, w jaki postrzegamy religię i wiarę. W obliczu rosnącego znaczenia mediów w codziennym życiu ich rola w przekazywaniu treści związanych z chrześcijaństwem i wartościami religijnymi staje się nie mniej ważna. Można zauważyć, że współczesne media pełnią rolę nie tylko informacyjną, relacjonując wydarzenia, ale również wpływają na naszą perspektywę, formując sposób, w jaki odbieramy te wydarzenia – szczególnie te związane z religią i życiem Kościoła – rozumiemy ich znaczenie w przestrzeni publicznej i interpretujemy wartości w aktualnym świecie. W artykule K. Szaciłowskiego zwraca się uwagę na istotny wpływ mediów na proces kształtowania postaw moralnych młodzieży, a w konsekwencji na jej zachowania i podejmowane decyzje. Autor argumentuje, że media, pełniąc funkcje poznawcze, emocjonalne i społeczne, stanowią źródło różnorodnych treści, informacji oraz wzorców zachowań, do których młodzież

²⁴ Media społecznościowe, takie jak Facebook, Instagram czy TikTok, stały się miejscami, gdzie ludzie nie tylko konsumują treści, ale także je tworzą i udostępniają. Poprzez publikowanie postów, zdjęć czy filmów, wyrażamy siebie, swoje wartości i przekonania, które świadczą o naszej tożsamości i mogą wpływać na innych.

ma dostęp. Należy jednak podkreślić, że wpływ ten nie ogranicza się jedynie do młodzieży, ale dotyka również osoby dorosłe, wpływając na ich postrzeganie świata i wartości. W dalszej części tekstu autor zaznacza, że media odgrywają znaczącą rolę w kształtowaniu postaw moralnych młodzieży. Młodzi ludzie często naśladują zachowania i wartości prezentowane przez postacie fikcyjne, celebrytów i influencerów, co może wpływać na ich rozwój moralny. Reklamy promujące konsumpcjonizm i wartości materialne mogą z kolei wpływać na poczucie własnej wartości i stosunek do pieniędzy. Niektóre treści medialne, prezentując dwuznaczne moralnie sytuacje i zachowania, mogą wprowadzać w błąd i dezorientować młodzież w kwestiach etycznych. Dlatego tak ważne jest wsparcie rodziców i edukatorów w kształtowaniu krytycznego myślenia i umiejętności filtrowania treści medialnych. Odpowiedzialne korzystanie z mediów oraz edukacja medialna mogą pomóc młodzieży w rozwoju zdrowych i świadomych postaw moralnych, które przyczynią się do budowania lepszego społeczeństwa²⁵. Brak ukształtowanego systemu wartości i doświadczenia życiowego sprawia, że młodzi ludzie mogą być bardziej podatni na manipulację i internalizację negatywnych wzorców moralnych prezentowanych w mediach.

Dziennikarze jako główni twórcy przekazu medialnego, ponoszą ogromną odpowiedzialność za sposób, w jaki przedstawiają wydarzenia i informacje. Ich praca nie polega tylko na relacjonowaniu faktów, ale także na formułowaniu narracji, która wpływa na opinię publiczną. Niezależnie od tematu – czy jest to kwestia polityczna, społeczna, kulturalna czy religijna – odpowiedzialność dziennikarza za rzetelność i uczciwość przekazu jest kluczowa. Współczesne media nie tylko informują, ale także kształtują nasze rozumienie rzeczywistości, dlatego tak ważne jest, by przekaz był pełny, obiektywny i pozbawiony manipulacji. Choć dziennikarze nie muszą bezpośrednio głosić religijnych treści w swojej pracy, ich postawa zawodowa może stanowić formę świadectwa. Profesjonalizm, szacunek do prawdy i troska o dobro wspólne – to wartości, które mogą być obecne w każdym tekście, reportażu czy wypowiedzi, niezależnie od tego, czy dotyczy ona kwestii religijnych. Dziennikarze, pracując zgodnie z zasadami etyki, dają przykład odpowiedzialności, uczciwości i troski o człowieka. Takie podejście stanowi ciche, lecz silne świadectwo ich wartości, które w subtelny sposób mogą odzwierciedlać nauki chrześcijańskie, szczególnie w odniesieniu do prawdy, sprawiedliwości i szacunku dla innych. W relacjonowaniu wydarzeń dziennikarze powinni unikać uproszczeń oraz sensacyjnych tytułów, które mogą wypaczać obraz przedstawianych wydarzeń. Często media, dążąc do zwiększenia oglądalności czy zysku, decydują się na skróty myślowe, które skutkują wypaczeniem rzeczywistości. Tego rodzaju podejście jest szczególnie niebezpieczne, gdy chodzi o tematy o dużym ładunku emocjonalnym, jak np. polityczne kontrowersje, katastrofy naturalne czy wydarzenia związane z wiarą i religią.

Współczesne media dysponują szerokim wachlarzem narzędzi, które pozwalają im wpływać na odbiorców w sposób subtelny i często nieuświadomiony. Jednym z takich narzędzi jest *manipulacja podprogowa*²⁶, która polega na wykorzystywaniu bodźców (wizualnych lub dźwiękowych) o tak krótkim czasie trwania lub natężeniu, że nie są one świadomie rejestrowane przez odbiorcę, ale mogą wpływać na jego podświadomość i zachowanie. Manipulacja podprogowa może być wykorzystywana w różnych celach, np. w reklamie, w celu

²⁵ Zob. K. Szacilowski, *Rola katolickich rozgłośni radiowych w kształtowaniu postaw moralnych młodzieży*, https://www.researchgate.net/publication/380538256_Rola_katolickich_rozglosni_radiowych_w_kształtowaniu_postaw_moralnych_młodzieży, dostęp online: 01.02.2025.

²⁶ Zob. M. Sulej, *Reklama podprogowa jako forma manipulacji*, „Warszawskie Studia Pastoralne” 2010, nr 12, s. 50-59.

zwiększenia sprzedaży produktów, lub w polityce, w celu wpłynięcia na preferencje wyborcze. W kontekście religijnym manipulacja podprogowa może być wykorzystywana do wzbudzania określonych emocji lub przekonań u odbiorców, np. poprzez ukryte przekazy w filmach lub muzyce. W takich przypadkach zniekształcone lub sensacyjne przedstawienie sytuacji może prowadzić do dezinformacji, wywołania niepotrzebnych napięć społecznych, a nawet wzmocnienia stereotypów. Zaciera się granicę między informacją a propagandą. Niezwykle istotne jest, aby media, niezależnie od charakteru poruszanego tematu, dążyły do przedstawiania pełnego obrazu wydarzeń, z uwzględnieniem różnych perspektyw i kontekstów. W kontekście wyzwań związanych z komercjalizacją mediów i dążeniem do zwiększenia oglądalności odpowiedzialność za rzetelność i jakość przekazu staje się jeszcze bardziej widoczna. Przekazywanie informacji zgodnie z zasadami etyki dziennikarskiej oznacza, że media powinny dążyć do obiektywności i unikać jednostronnych relacji. Celem jest nie tylko informowanie, ale także budowanie zaufania do mediów i społeczeństwa, które opiera się na sprawiedliwości, zrozumieniu oraz szacunku. Kiedy dziennikarze decydują się na przedstawianie wydarzeń, powinni kierować się zasadą prawdy i odpowiedzialności, unikając wszelkich form manipulacji, które mogą prowadzić do pogłębiania podziałów społecznych czy religijnych.

W ramach obchodów Roku Jubileuszowego 2025, który rozpoczął się w Rzymie, jednym z najważniejszych wydarzeń był Jubileusz Świata Mediów, Dziennikarstwa i Komunikacji, który odbył się w dniach 24-26 stycznia. Było to pierwsze z głównych wydarzeń Roku Świętego, które podkreśliło znaczenie mediów w dzisiejszym świecie. W tych okolicznościach papież Franciszek nie tylko przypomniał o roli mediów w przekazywaniu informacji, ale również wskazał na ich odpowiedzialność za kształtowanie społeczeństwa i kultury. W swoich licznych wystąpieniach wielokrotnie podkreślał, jak istotne dla dzisiejszych mediów jest dążenie do prawdy i unikanie manipulacji. Jak mówił na audiencji dla włoskiego radia i telewizji RAI, „(...) służba oznacza zasadniczo poszukiwanie i promowanie prawdy, całej prawdy, na przykład poprzez przeciwdziałanie rozprzestrzenianiu się fake news – fałszywych informacji – oraz przebiegłym planom tych, którzy starają się wpływać na opinię publiczną w sposób ideologiczny, kłamiąc i dezintegrując tkankę społeczną. Prawda jest jedna, jest harmonijna, nie może zostać podzielona przez partykularny interes. Oznacza to unikanie wszelkich wprowadzających w błąd redukcji, pamiętając, że prawda jest «symfoniczna» i że najlepiej ją uchwycić, ucząc się słuchać różnorodnych głosów – jak w chórze – zamiast zawsze wykrzykiwać własną ideę”²⁷. Warto podkreślić, że według prefekta Dykasterii ds. Komunikacji P. Ruffiniego, papież traktuje komunikowanie jako coś znacznie szerszego niż samo przekazywanie informacji. Jest to „wyjście z siebie i spotkanie z drugim człowiekiem”. Jubileusz, w związku z tym, nie jest skierowany tylko do dziennikarzy, którzy odgrywają istotną rolę w tym wydarzeniu, ale także do szerokiego kręgu „operatorów komunikacji”, czyli wszystkich, którzy mają wpływ na sposób, w jaki się porozumiewamy. W kontekście wspólnego społeczeństwa opartego na komunikacji jubileusz ten jest w istocie zaproszeniem do refleksji dla każdego z nas. Jak zaznacza P. Ruffini, wszyscy – bez względu na wyznanie – powinniśmy zadać sobie pytanie,

²⁷ *Papież o roli mediów: Prawda jest jedna, jest harmonijna, nie może zostać podzielona przez partykularny interes*, <https://opoka.org.pl/News/Swiat/2024/papiez-o-rol-i-mediow-prawda-jest-jedna-jest-harmonijna-nie-moze>, dostęp online: 01.02.2025.

w jaki sposób i co komunikujemy, aby ocenić, czy nasze działania przyczyniają się do budowania prawdy, czy też prowadzą nas do sytuacji, w której granica między prawdą a kłamstwem zaciera się, a komunikacja staje się zakłócona²⁸.

Tematem obchodzonego corocznie przez Kościół Światowego Dnia Środków Społecznego Przekazu w 2025 roku było hasło: „Z łagodnością dzielcie się nadzieją, która jest w waszych sercach” (por. 1 P 3,15-16). Jest to szczególnie ważne przesłanie w kontekście współczesnej komunikacji, w której, jak zauważa papież Franciszek, zbyt często dominuje agresywność i sensacyjność. Zamiast budować mosty porozumienia, komunikacja często staje się narzędziem podziałów i konfrontacji. Podkreśla też, że prawdę należy przekazywać w sposób zdecydowany, ale nigdy w sposób, który mógłby zranić innych²⁹. W swoich przesłaniach podkreśla, jak wielką rolę w kształtowaniu komunikacji odgrywa łagodność i nadzieja. W orędziu na 59. Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu stwierdza: „Trzeba być świadkami i promotorami komunikacji bez wrogości, która szerzy kulturę troski, buduje mosty i przenika widzialne i niewidzialne mury naszych czasów”³⁰. To wezwanie do dziennikarzy i mediów, by komunikacja nie stała się narzędziem podziałów, ale przestrzenią do wzajemnego zrozumienia, które leczy rany społeczeństwa. Franciszek zachęca, by słowa nie były ostrzem ataku, lecz narzędziem budowania dialogu i otwierania drzwi do porozumienia³¹. Papież poprzez hasło: „Z łagodnością dzielcie się nadzieją, która jest w waszych sercach”, wskazuje na nadzieję, która powinna być fundamentem dzisiejszej komunikacji. Nadzieja, która pomimo trudności i przeciwności jest w stanie wskazywać na dobro i otwierać drogę do wspólnoty, jest niezbędnym elementem chrześcijańskiego przekazu. Franciszek przypomina, że dla chrześcijan nadzieja nie jest tylko uczuciem, lecz także świadectwem zmarłego Pana, który daje nam siłę, by widzieć ukryte dobra tam, gdzie inni dostrzegają tylko zło. Papież podkreśla, że łagodność i bliskość, powinny cechować wszelkie formy przekazu, aby naśladować Jezusa, który był największym Komunikatorem wszechczasów. „Marzę o przekazie, który potrafiłby uczynić nas współtowarzyszami drogi wielu naszych braci i siostr, aby rozpałić na nowo w nich nadzieję”³² – zaznacza, dodając, że przekaz medialny powinien być źródłem nadziei i dobra, a nie lęku i nieprawdy. Apeluje również do dziennikarzy, by w gąszczu codziennych informacji potrafili odnaleźć „ziarna nadziei” i dzielić się nimi z odbiorcami. Mówi: „Zachęcam was zatem do odkrywania i opowiadania wielu historii dobra,

²⁸ W. Rędzioch, *Wywiad z prefektem Dykasterii ds. Komunikacji Paolo Ruffinim*, <https://www.niedziela.pl/artikul/109165/Prefekt-Dykasterii-ds-Komunikacji-o-Jubileuszu-swiate-mediow-dziennikarstwa-i>, dostęp online: 01.02.2025.

²⁹ Zob. Franciszek, *„Dzielcie się z łagodnością nadzieją, która jest w waszych sercach”*. Orędzie na LIX Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu, Watykan, 24 stycznia 2025 r.

³⁰ Tamże.

³¹ Papież Franciszek, rozpoczynając Jubileusz Komunikacji w liturgiczne wspomnienie św. Franciszka Salezego, pragnął podkreślić duchowy wymiar tego wydarzenia. Wybór św. Franciszka Salezego, patrona dziennikarzy, nie jest przypadkowy. Ojciec Święty, podobnie jak św. Paweł VI, uważa, że nauczanie św. Franciszka Salezego jest wciąż aktualne i stanowi inspirację dla współczesnych dziennikarzy. Św. Franciszek Salezy, znany ze swojej pasji w poszukiwaniu prawdy, nieustraszonego zaangażowania w spotkania z ludźmi oraz gotowości do dialogu, jest wzorem komunikatora. Jego życie, naznaczone odwagą w głoszeniu prawdy, nawet w trudnych warunkach (jak w kalwińskiej Genewie), oraz zasadą, że „aby dobrze mówić, wystarczy dobrze kochać”, stanowi cenną lekcję dla dziennikarzy. Biskup Rzymu, nawiązując do tego świętego, zachęca dziennikarzy do powrotu do korzeni swojego powołania: do poszukiwania prawdy z czystym sercem, bez uprzedzeń, kierując się własnym sumieniem i dostrzegając prawdę wykraczającą poza pozory i plotki. To wymaga odwagi, ale i wolności od uprzedzeń (por. W. Rędzioch, *Wywiad z prefektem...*, dz. cyt.).

³² Zob. Franciszek, *„Dzielcie się z łagodnością nadzieją, która jest w waszych sercach”...*, dz. cyt.

ukrytych w zakamarkach codziennych wiadomości; do naśladowania poszukiwaczy złota, którzy niestrudzenie przesiewają piasek w poszukiwaniu maleńkiej grudki. Dobrze znaleźć te ziarna nadziei i zapoznawać z nimi innych³³ – mówi papież, wskazując, jak ważne jest, by w natłoku negatywnych informacji nie zapominać o tym, co budujące i inspirujące. Kończy swoje przesłanie wezwaniem do dziennikarzy, by ich komunikacja była łagodna, pozbawiona agresji i szła w parze z głębokim szacunkiem dla drugiego człowieka: „Trzeba być świadkami i promotorami komunikacji bez wrogości, która szerzy kulturę troski, buduje mosty i przenika widzialne i niewidzialne mury naszych czasów”³⁴. Zauważa, że taki sposób komunikowania się staje się realny dzięki Bożej łasce, którą Jubileusz zachęca nas do przyjmowania w pełni.

Chrześcijańskie świadectwo, choć zakorzenione w tradycji, nieustannie ewoluje, odpowiadając na wyzwania współczesności. Media, zarówno te tradycyjne, jak i cyfrowe, stanowią arenę, na której te wartości mogą być zarówno głoszone, jak i podważane. Kluczową rolę odgrywają tu dziennikarze, których etyka i rzetelność decydują o wiarygodności przekazu. Nauczanie Franciszka, z jego akcentem na prawdę, dialog i kulturę spotkania, stanowi drogowskaz dla mediów w służbie świadectwa. Program *Pielgrzymi nadziei* jest przykładem inicjatywy, która w kontekście jubileuszowym przypomina o sile wspólnoty i potrzebie nadziei. W erze cyfrowej Kościół i wierni stają w obliczu nowych wyzwań, ale i możliwości dotarcia do szerokiego grona odbiorców, szczególnie młodego pokolenia. Odpowiedzialne korzystanie z mediów, świadome tworzenie treści i troska o ich zgodność z wartościami chrześcijańskimi to zadanie, które stoi przed każdym chrześcijaninem. Świadectwo wiary, niesione w duchu prawdy i miłości, pozostaje niezmiennie aktualne i potrzebne w budowaniu społeczeństwa opartego na wartościach chrześcijańskich.

3. „Perspektywy przyszłości”. Chrześcijańskie świadectwo w erze cyfrowej

Stając na progu ery cyfrowej, dostrzegamy, jak głęboko technologia przenika nasze życie, kształtując relacje, komunikację i sposób postrzegania świata. W poprzednich rozdziałach odkrywaliśmy istotę chrześcijańskiego świadectwa oraz rolę mediów i dziennikarzy w jego przekazywaniu. Teraz nadszedł czas, by spojrzeć w przyszłość i zastanowić się, jak w zmieniającym się cyfrowym krajobrazie możemy pozostać wierni naszym wartościom, jednocześnie docierając z przesłaniem Ewangelii tam, gdzie bije puls współczesności. Era cyfrowa nie jest już jedynie dodatkiem do rzeczywistości – stała się jej integralną częścią. Platformy społecznościowe, aplikacje mobilne, wirtualne społeczności – to nowe areopagi, na których rozgrywa się dialog o sensie życia, wartościach i wierze. Chrześcijańskie życie musi odnaleźć się w tej przestrzeni, by nieść światło w miejsca, gdzie często panuje informacyjny chaos i powierzchowność relacji. W tym rozdziale przyjrzymy się wyzwaniom i szansom, jakie niesie ze sobą cyfryzacja społeczeństwa. Zastanowimy się, jak Kościół może skutecznie komunikować się z młodym pokoleniem, które od najmłodszych lat zanurzone jest w technologii. Jednocześnie podkreślimy rolę każdego z nas jako świadków wiary. W dobie, gdy jedno kliknięcie może dotrzeć do tysięcy ludzi, odpowiedzialność za treści, które udostępniamy, staje się większa niż kiedykolwiek.

³³ Tamże.

³⁴ Tamże.

Współcześni papieże, tacy jak Jan Paweł II, Benedykt XVI i Franciszek, podkreślają, że wiara powinna przenikać całe życie chrześcijanina, obejmując również nowe, dotąd nieznane obszary, w których uczeń Chrystusa jest wezwany do wyraźnego dawania świadectwa swojej obecności. Benedykt XVI w jednym z orędzi na Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu zaznaczył, że „Bóg ma prawo być obecny w każdej epoce, aby dzięki nowym formom komunikacji mógł przemierzać ulice miast i stawać u progów domów i serc”³⁵. W posynodalnej Adhortacji apostolskiej *Verbum Domini* papież Benedykt XVI podkreślił wagę świadectwa chrześcijańskiego (por. VD 97). Kościół nieustannie angażuje się w misję ewangelizacyjną, która nigdy się nie kończy. W związku z tym, że sytuacja jest złożona, chrześcijanie są wezwani do jeszcze większego zaangażowania w proces głoszenia Ewangelii w nowych formach. W ujęciu papieża Franciszka, świadectwo wiary stanowi kluczowy element w realizacji misji Kościoła katolickiego. Jego brak prowadzi do instytucjonalizacji, w której Kościół sprowadza się do „sterylnego uniwersytetu religii”, pozbawionego dynamiki i zdolności do oddziaływania na wiernych. Franciszek zaznacza, że „nie można zrozumieć chrześcijanina, który nie byłby świadkiem, nie dawał świadectwa”³⁶. M. Waresa słusznie podkreśla, że wiara nie jest tylko stanem umysłu, ale wymaga od człowieka konkretnych działań i postaw. Wiara jest aktem osobowym, czyli wolną odpowiedzią człowieka na Boże objawienie (por. KKK 166)³⁷. Według nauczania Kościoła rolą osób świeckich jest oświecanie spraw doczesnych i ich takie kierowanie, aby były zgodne z wolą Chrystusa oraz przyczyniały się do chwały Stwórcy i Odkupiciela. Aktywność chrześcijan jest szczególnie istotna, ponieważ Kościół może dzięki niej przenikać z przesłaniem Ewangelii do rzeczywistości społecznej, politycznej i ekonomicznej. Kościół zwraca uwagę na znaczenie świadectwa wiernych, gdyż często jedynie uczniowie Chrystusa są zdolni dotrzeć z Dobrą Nowiną do innych osób. Poprzez ich działanie inni mają możliwość poznania Ewangelii i Zbawiciela (por. KKK 898-900).

Aby właściwie umiejscowić chrześcijańskie świadectwo w kontekście współczesnych mediów, niezbędne jest zdefiniowanie pojęcia *środków masowego przekazu*. Termin ten, określany również jako *mass media*, odnosi się do zróżnicowanego zestawu kanałów komunikacyjnych, które umożliwiają przekazywanie informacji, idei oraz treści kulturowych do dużej grupy odbiorców jednocześnie. Tradycyjne środki masowego przekazu obejmują telewizję, radio, prasę i kino, które od dziesięcioleci odgrywają znaczącą rolę w kształtowaniu opinii publicznej i przekazywaniu treści edukacyjnych oraz rozrywkowych. Rozwój technologii informacyjnych i komunikacyjnych wprowadził Internet jako dominujące medium, integrujące funkcje pozostałych środków przekazu i wprowadzające nowe formy komunikacji, takie jak media społecznościowe, blogi, podcasty czy platformy wideo na żądanie. Główne funkcje środków masowego przekazu obejmują informowanie społeczeństwa o bieżących wydarzeniach, dostarczanie rozrywki, edukację oraz wpływ na kształtowanie norm, wartości i postaw społecznych³⁸. W obliczu tych przemian Kościół stoi przed wyzwaniem efektywnego wykorzystania mediów masowych do komunikowania swojego przesłania, jednocześnie przeciwdziałając negatywnym aspektom medialnej rzeczywistości, takim jak

³⁵ Benedykt XVI, „Kapłan i duszpasterstwo w cyfrowym świecie: nowe media w służbie Słowa”. Orędzie na 44. Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu, Watykan, 24 stycznia 2010 r.

³⁶ Franciszek, Homilia wygłoszona w czasie Mszy Świętej w Domu św. Marty, Watykan, 6 maja 2014 r.

³⁷ M. Waresa, *Chrześcijańskie świadectwo w perspektywie rozwoju mediów społecznościowych, próba syntezy współczesnej refleksji teologicznej*, „Łódzkie Studia Teologiczne” 2018, nr 27(1), s. 179.

³⁸ Zob. K. Wyszogrodzki, *Środki masowego przekazu – czym są mass media?*, <https://bizneskrok-pokroku.pl/podstawy/srodki-masowego-przekazu-czym-sa-mass-media/>, dostęp online: 03.02.2025.

dezinformacja czy powierzchowność przekazu. W jednym ze swoich artykułów M. Waresa zauważa ewolucję postrzegania mediów, w tym Internetu, przez Kościół – od początkowej nieufności do optymistycznego realizmu. W tej przemianie zidentyfikowano jednak zagrożenia związane z postępem technologicznym i dostępnością sieci internetowej. Internet ma zdolność zarówno jednoczenia ludzi, jak i ich dzielenia, potencjalnie stając się narzędziem nienawiści i podziałów. Do kluczowych problemów należą m.in.: cyfrowa przepaść, kulturowe przemiany oraz nadmiar informacji. Kościół zwraca również uwagę na tych, którzy są odpowiedzialni za regulację Internetu i kontrolę jego treści, kierując do nich konkretne zalecenia i rekomendacje. Ewolucja stosunku Kościoła do mediów była więc znacząca. Media stały się środkiem ewangelizacji oraz propagowania idei i nauki. Wspólnota Kościoła szybko dostrzegła możliwości oferowane przez media społecznościowe. Nowe formy interakcji, wprowadzone przez technologię Web 2.0, reprezentują nową filozofię obecności w przestrzeni internetowej. Poza zauważaniem zagrożeń Kościół widzi w mediach społecznościowych okazję do czynienia dobra i przekazywania świadectwa o Jezusie Chrystusie³⁹.

G. Łęcicki zauważa, że wykorzystanie mediów jest uważane za istotną składową działalność apostolskiej. W kontekście dynamicznego rozwoju technologii komunikacyjnych, które znacząco modyfikują oblicze globu i oddziałują na nasze rozumienie otaczającej rzeczywistości, percepcję Boga i człowieka, a także na pojmowanie moralności, wartości duchowych oraz sensu ludzkiej aktywności, konieczne staje się przyjęcie postawy dialogu, wymiany myśli i poglądów oraz aktywnego udziału w kształtowaniu opinii publicznej. Media, według Kościoła, pełnią rolę narzędzia tego dialogu ze światem⁴⁰. Kościół katolicki dostrzega w Internecie instrument pozwalający dotrzeć z przesłaniem Dobrej Nowiny do osób już uformowanych przez współczesną kulturę medialną. Zgodnie ze stanowiskiem Papieskiej Rady ds. Środków Społecznego Przekazu media są narzędziem, poprzez które osoby wierzące mogą wzajemnie się umacniać i motywować. Kościół jest w stanie wspierać zarówno katolików, jak i niekatolików, pod warunkiem świadomego wyboru i przekazu wartościowych informacji za pomocą tych mediów. Poprzez media i serwisy społecznościowe Kościół zyskuje możliwość komunikacji z określonymi grupami, z którymi tradycyjny kontakt może być utrudniony⁴¹. Rada podkreśla również znaczenie tego, aby „ludzie we wszystkich strukturach Kościoła korzystali twórczo z Internetu, wypełniając swe zobowiązania i pomagali wypełniać misję Kościoła”⁴². Aby chrześcijańskie świadectwo było autentyczne, konieczne jest, aby jednostka osobiście spotkała Chrystusa. Rozwijanie żywej wiary poprzez indywidualną modlitwę, uczestnictwo w Eucharystii, sakramencie pojednania, kontakt z Pismem Świętym, pogłębianie doktryny chrześcijańskiej oraz służbę bliźniemu, stanowi podstawę dla dawania świadectwa. W kontekście cyberprzestrzeni jest to szczególnie ważne, gdyż człowiek może być tam w szczególny sposób wezwany do przeciwstawienia się głównemu nurtowi, praktykowania postaw kontrkulturowych, a nawet do znoszenia prześladowań w imię prawdy i dobra⁴³. Jan Paweł II w swoim liście apostolskim *Il Rapido sviluppo* podkreślił potrzebę adaptacji metod głoszenia

³⁹ M. Waresa, *Chrześcijańskie świadectwo...*, dz. cyt., s. 182. W celu uzyskania szczegółowych informacji na temat tej problematyki warto sięgnąć po pełny artykuł M. Waresa, który dogłębnie analizuje temat w świetle nauczania Kościoła.

⁴⁰ G. Łęcicki, *Kościół a media*, w: *Media w duszpasterstwie*, red. M. Przybysz, T. Wielebski, Warszawa 2014, s. 94.

⁴¹ Papieska Rada ds. Środków Społecznego Przekazu, *Kościół a Internet*, 5.

⁴² Tamże, 10.

⁴³ Tamże, 11.

Ewangelii do zmieniającej się rzeczywistości kulturowej, której fundamentem są nowoczesne środki komunikacji. Papież wskazał na konieczność integracji Orędzia Zbawienia z „nową kulturą”, kształtowaną przez potężne narzędzia medialne. Współczesne technologie komunikacyjne stanowią integralny element misji Kościoła w trzecim tysiącleciu. Chrześcijanie, dostrzegając potencjał drzemający w tych narzędziach, czynią znaczące postępy w ich wykorzystywaniu, szczególnie w kontekście ewangelizacji⁴⁴. Działania te są zgodne z powszechnym wezwaniem do przekazywania Ewangelii Zbawienia wszystkim ludziom. Narzędzia społecznego przekazu, postrzegane jako „opatrnościowy dar Boga”, służą wzmocnieniu jedności i zwiększeniu skuteczności przekazu. Istotne jest, aby korzystanie z mediów przez wierzących wypływało z głębi wiary i było nacechowane posłuszeństwem Duchowi Świętemu⁴⁵. Wezwanie z listu, dotyczące odpowiedzialnego korzystania z mediów, jest dziś szczególnie aktualne, zwłaszcza w kontekście popularności i wpływu mediów społecznościowych: „Jako wierzący nie możemy lękać się nowych technologii. Pan Bóg dał je nam do naszej dyspozycji, aby zapoznawać z prawdą, o naszej godności i o naszym przeznaczeniu jako dzieci Bożych. Poprzez media winien dokonywać się przekaz orędzia nadziei, łaski i miłości Chrystusa. W przemijającym i ciągle zmieniającym się świecie zachować należy perspektywę wiecznego życia, której żaden ze środków społecznego przekazu nie będzie mógł nigdy bezpośrednio osiągnąć”⁴⁶. W swoim przesłaniu na 43. Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu papież Benedykt XVI wezwał młodych katolików do aktywnego i świadomego uczestnictwa w świecie cyfrowym poprzez dawanie świadectwa swojej wierze. Podkreślił, że wierzący mają moralny obowiązek kształtowania kultury komunikacji i mediów poprzez wprowadzanie wartości, które są fundamentem ich życia. Szczególna odpowiedzialność spoczywa na młodych pokoleniach, które naturalnie i sprawnie poruszają się w przestrzeni nowych technologii. To oni są wezwani do ewangelizowania „cyfrowego kontynentu”, czyli do dzielenia się Ewangelią w świecie wirtualnym. Papież Benedykt XVI zwracał uwagę na potencjał, jaki tkwi w nowych mediach, i zachęcał młodych ludzi do wykorzystania go w celu szerzenia chrześcijańskich wartości. Wskazywał, że Internet i media społecznościowe mogą być skutecznymi narzędziami w procesie ewangelizacji, pod warunkiem że będą używane w sposób odpowiedzialny i zgodny z etyką chrześcijańską⁴⁷.

⁴⁴ Dodatkowo, warto zaznaczyć, że istnieje mnóstwo aplikacji mobilnych, które umożliwiają czytanie Pisma Świętego czy jego odsłuchiwanie. Przykładem zasługującym na szczególne uznanie jest słuchowisko *Biblia Audio Superprodukcja*. Dzięki profesjonalnej realizacji i udziałowi znanych aktorów pozwala ono wręcz przenieść się myślami do czasów biblijnych. Tego rodzaju innowacyjne projekty nie tylko ułatwiają dostęp do treści religijnych, ale także czynią je bardziej angażującymi dla współczesnych odbiorców. Podkreślenie i rozwinięcie informacji na ten temat może dodatkowo wzbogacić przekaz, zachęcając wiernych do głębszego poznawania Pisma Świętego poprzez nowoczesne środki przekazu. Takie rozwiązania technologiczne pokazują, jak tradycja i nowoczesność mogą iść w parze, tworząc unikalne doświadczenia duchowe. Włączenie ich do lokalnych inicjatyw może nie tylko zwiększyć zainteresowanie młodszych pokoleń, ale także zbudować silniejszą wspólnotę poprzez wspólne odkrywanie wiary w nowy sposób (zob. *Biblia Audio Superprodukcja*, <https://biblia-audio.pl/>, dostęp online: 06.02.2025).

⁴⁵ Jan Paweł II, *Il Rapido sviluppo*, 2, 6.

⁴⁶ Tamże, 14.

⁴⁷ Por. Benedykt XVI, „*Nowe technologie, nowe relacje. Trzeba rozpowszechniać kulturę szacunku, dialogu i przyjaźni*”. *Orędzie na 43. Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu*, Watykan, 24 stycznia 2009 r. Mimo młodego wieku, Carlo Acutis stał się inspiracją dla wielu ludzi na całym świecie. Ten młody pasjonat informatyki wykorzystywał swoje umiejętności do głoszenia Ewangelii. Znany jako „Boży influencer” i „błogosławiony w bluzie i dżinsach”, mimo że odszedł w wieku 15 lat, pozostawił głębokie świadectwo wiary. Jego unikalność polegała na użyciu nowoczesnych technologii do propagowania Ewangelii, co pozwalało mu w niecodzienny sposób docierać do młodzieży. Od najmłodszych lat szczególnie ukochał Eucharystię, nazywając ją „autostradą do nieba”. Swoją duchowość

Papież Franciszek dostrzega w mediach ważny instrument, który umożliwia Kościołowi dotarcie do szerokiego grona odbiorców i efektywne głoszenie Ewangelii poza tradycyjnymi miejscami kultu. Media, takie jak telewizja, radio, prasa, Internet, a w szczególności media społecznościowe, stwarzają nowe możliwości komunikacji i interakcji z ludźmi na całym świecie. Dzięki nim Kościół może wyjść poza mury świątyń i dotrzeć do tych, którzy z różnych przyczyn nie mogą lub nie chcą uczestniczyć w tradycyjnych nabożeństwach⁴⁸. Cyfryzacja społeczeństwa to proces, który dotyka niemal każdy aspekt naszego życia, w tym również sferę religijną. Z jednej strony, nowoczesne technologie otwierają nowe możliwości dla komunikacji wiary, umożliwiając dotarcie do szerokiego grona odbiorców i angażowanie ich w różnorodne inicjatywy religijne, z drugiej strony, cyfryzacja niesie ze sobą również szereg zagrożeń, które mogą negatywnie wpływać na jakość i skuteczność tego procesu. W tym miejscu warto zaznaczyć, że zagadnienie cyfryzacji jest niezwykle złożone i wielowymiarowe. W związku z tym, w dalszej części artykułu skupimy się jedynie na wybranych aspektach. Jednym z kluczowych wyzwań jest rozproszenie uwagi odbiorców, wynikające z nadmiaru bodźców informacyjnych obecnych w środowisku cyfrowym. Zjawisko to, nazywane często „przeciążeniem informacyjnym”, prowadzi do spadku zdolności koncentracji oraz płytkiego przyswajania treści przez użytkowników Internetu⁴⁹. W konsekwencji głębokie i wymagające refleksji przesłanie religijne może zostać pominięte lub zrozumiane powierzchownie. Kolejnym zagrożeniem jest powierzchowność przekazu, charakterystyczna dla wielu platform cyfrowych, zwłaszcza mediów społecznościowych. Dominują na nich krótkie, często uproszczone komunikaty, które mają przyciągnąć uwagę wśród ogromu dostępnych treści. Taki format przekazu nie sprzyja przekazywaniu złożonych treści teologicznych czy głębokiej refleksji duchowej. Istnieje ryzyko, że przesłanie Ewangelii zostanie zredukowane do sloganów lub fragmentarycznych cytatów, pozbawionych kontekstu i pełni znaczenia. Dodatkowo, algorytmy personalizujące treści w mediach społecznościowych mogą prowadzić do tworzenia tzw. baniek informacyjnych, w których użytkownicy są eksponowani jedynie na treści zgodne z ich wcześniejszymi zainteresowaniami i poglądami. Zjawisko to utrudnia dotarcie z przekazem ewangelicznym do osób spoza już istniejących wspólnot wiernych, ograniczając możliwość dialogu międzykulturowego i międzyreligijnego⁵⁰. Nie można również pominąć problemu dezinformacji i szerzenia treści niezgodnych z nauczaniem Kościoła. W środowisku cyfrowym łatwo rozpowszechniać niezweryfikowane informacje czy interpretacje sprzeczne z doktryną chrześcijańską. Fałszywe informacje mogą prowadzić do mylnego rozumienia nauczania

opierał na solidnych fundamentach: codziennej Eucharystii, cotygodniowej spowiedzi, codziennej modlitwie różańcowej – którą określał jako „randkę z Maryją” – regularnej adoracji Najświętszego Sakramentu oraz lekturze Pisma Świętego. Owocem jego zaangażowania była wyjątkowa wystawa cudów eucharystycznych, doceniona na całym świecie. Acutis wierzył w niepowtarzalność każdej osoby i przestrzegał przed utratą własnej tożsamości: „Wszyscy rodzą się jako oryginały, ale wielu umiera jako kserokopie”. Zachęcał do rozwijania talentów i kształtowania unikalnej przyszłości zgodnie z Bożym planem: „Znajdź Boga, a znajdziesz sens swojego życia” (zob. *Carlo Acutis beatyfikowany w Asyżu. Kim był 15-letni „Boży influencer”?*, <https://viva.pl/ludzie/newsy/carlo-acutis-beatyfikowany-cud-modlitwa-rodzice-blogoslawiony-w-dzinsach-128913-r1/>, dostęp online: 05.02.2025; N. Gori, *Geniusz informatyki w niebie*, Pelplin 2021, s. 15, 84).

⁴⁸ Zob. M. Weresa, *Chrześcijańskie świadectwo...*, dz. cyt., s. 186; zob. Franciszek, „Przekaz w służbie autentycznej kultury spotkania”. *Orędzie na 48. Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu*, Watykan, 24 stycznia 2014 r.

⁴⁹ *Przeciążenie informacją*, https://pl.wikipedia.org/wiki/Przeci%C4%85%C5%BCenie_informacji%C4%85, dostęp online: 03.02.2025.

⁵⁰ *Bańka filtrująca*, https://pl.wikipedia.org/wiki/Ba%C5%84ka_filtruj%C4%85ca, dostęp online: 03.02.2025.

Kościół, podważać autorytet instytucji religijnych oraz wywoływać niepotrzebne napięcia i konflikty wśród wiernych. Dezinformacja może także osłabiać zaufanie do autentycznego przekazu ewangelicznego i utrudniać dialog międzykulturowy oraz międzyreligijny. To stawia przed Kościołem wyzwanie aktywizacji w przestrzeni online w celu obrony autentycznego przesłania wiary i edukowania wiernych w zakresie krytycznego odbioru treści.

Aby skutecznie przeciwdziałać tym zagrożeniom, konieczne jest świadome i strategiczne podejście do komunikacji w erze cyfrowej. Obejmuje to wdrożenie szeregu działań, które pozwolą na efektywne przekazywanie przesłania wiary, jednocześnie minimalizując wpływ negatywnych aspektów cyfryzacji. Kluczowe jest tworzenie treści głębokich merytorycznie, które są jednocześnie atrakcyjne wizualnie i dostosowane formą do specyfiki poszczególnych platform cyfrowych. Wykorzystanie nowoczesnych formatów, takich jak podcasty, wideo, infografiki czy animacje, może przyciągnąć uwagę odbiorców i ułatwić im zrozumienie złożonych treści teologicznych. Ważne jest także dostosowanie języka przekazu do różnych grup odbiorców, uwzględniającego ich wiek, zainteresowania i poziom wiedzy religijnej. Edukowanie wiernych w zakresie krytycznego korzystania z mediów jest niezbędne, aby zwiększyć ich świadomość na temat zagrożeń związanych z dezinformacją, „bańkami informacyjnymi” czy manipulacyjnym przekazem. Kościół powinien być aktywnie obecny w przestrzeni cyfrowej, wykorzystując oficjalne kanały komunikacji do przekazywania autentycznego przesłania Ewangelii. Regularne publikowanie treści, reagowanie na aktualne wydarzenia oraz interakcja z odbiorcami pozwolą na budowanie relacji i zwiększenie zaufania. Ważne jest również wykorzystanie mediów społecznościowych do transmisji nabożeństw, rekolekcji online czy spotkań modlitewnych, co szczególnie istotne stało się w okresie pandemii. Zaangażowanie parafii, diecezji i wspólnot lokalnych w działania w przestrzeni cyfrowej może zwiększyć skuteczność przekazu. Lokalne inicjatywy, takie jak strony internetowe parafii, profile w mediach społecznościowych czy aplikacje mobilne, pozwolą na lepsze dotarcie do wiernych i personalizację przekazu. Wspieranie i promowanie oddolnych inicjatyw zwiększa także poczucie wspólnoty i zaangażowanie wiernych⁵¹. Wierni powinni być zachęceni do aktywnego udziału w tworzeniu treści w mediach społecznościowych, które promują wartości chrześcijańskie. Dzieląc się swoimi doświadczeniami, przemyśleniami czy świadectwami wiary, mogą przyczynić się do pozytywnego wpływu na innych użytkowników sieci. Ważne jest również uwrażliwienie na konieczność unikania udostępniania treści niezgodnych z nauczaniem Kościoła, takich jak promowanie działań sprzecznych z etyką chrześcijańską. W obliczu ogromu dostępnych informacji i różnorodności prezentowanych treści, kluczowe jest rozwijanie umiejętności krytycznej analizy przyjmowanych wiadomości. Krytyczne myślenie pozwala na świadome odbieranie treści, ocenę ich

⁵¹ Takie działania są wyrazem synodalności Kościoła, która polega na wspólnym podążaniu całej wspólnoty wiernych – zarówno duchownych, jak i świeckich – w realizacji misji ewangelizacyjnej. Synodalność podkreśla współodpowiedzialność wszystkich członków Kościoła za jego funkcjonowanie i rozwój, promując dialog, słuchanie siebie nawzajem oraz aktywne uczestnictwo w życiu wspólnoty. Zaangażowanie parafii, diecezji i wspólnot lokalnych w działania w przestrzeni cyfrowej może zwiększyć skuteczność przekazu. Inicjatywy te umożliwiają praktyczne wdrażanie zasad synodalności, gdyż poprzez współpracę różnych grup i jednostek tworzone są nowe formy komunikacji i wspólnoty w środowisku online. Wspieranie i promowanie oddolnych inicjatyw nie tylko zwiększa poczucie wspólnoty i zaangażowanie wiernych, ale także wzmacnia synodálny charakter Kościoła. Poprzez otwartość na pomysły i działania płynące od świeckich, Kościół pokazuje, że jest wspólnotą słuchającą i doceniającą wkład każdego członka. Młodzi ludzie, będący zazwyczaj bardziej biegli w korzystaniu z nowych technologii i mediów społecznościowych, odgrywają ważną rolę w tworzeniu stron internetowych czy profili na Facebooku dla parafii i wspólnot. Dzięki ich zaangażowaniu, aktualności z życia parafii stają się dostępne dla wszystkich, którzy dołączą do tych społeczności online.

wiarygodności oraz zgodności z nauczaniem Kościoła. W erze dezinformacji i często powierzchownego przekazu umiejętność rozróżniania między rzetelnymi informacjami a treściami niezgodnymi z wartościami chrześcijańskimi jest niezbędną. Zachęcanie młodzieży i wszystkich wiernych do refleksji nad tym, co publikują i co konsumują w mediach, przyczynia się do utrzymania autentyczności przekazu ewangelicznego oraz do pogłębienia własnej wiary.

Gwałtowna dynamika współczesnych przemian, zwłaszcza w obszarze środków komunikacji społecznej, wymaga od nas jako Kościoła rozpoznawania znaków czasu. Jeszcze niedawno głównymi mediami były prasa, telewizja i radio, a obecnie są to internetowe portale i media społecznościowe. Kształtują one globalną arenę komunikacji, dostępną nie tylko poprzez komputery, ale również tablety i smartfony. Kościół nie pozostaje bierny wobec tych zmian i aktywnie angażuje się w nowoczesne media. Wymownym przykładem jest założenie konta na platformie X (dawniej Twitter) przez Benedykta XVI (@Pontifex). Aktualnie papież Franciszek kontynuuje tę inicjatywę, a jego wpisy docierają do około 22 milionów użytkowników⁵². Obecność biskupów i kapłanów na portalach społecznościowych oraz tworzenie profili przez parafie, diecezje i organizacje katolickie to jasny sygnał i zachęta dla katolików do aktywnego uczestnictwa w mediach społecznościowych. Główny obowiązek dawania świadectwa w sieci spoczywa na świeckich, gdyż w dyskusjach publicznych głos duchowieństwa może czasem brzmieć obco lub być niezrozumiały. Dodatkowo, w sprawach moralnych dotyczących rodziny i społeczeństwa, wypowiedzi osób świeckich w mediach mogą być bardziej przekonujące i konkretne, ponieważ wynikają z ich osobistego przeżywania wiary⁵³.

Zakończenie

Współczesne realia, naznaczone postępowaniem technologicznym i przemianami kulturowymi, sprawiają, że chrześcijańskie świadectwo nie traci na aktualności, lecz zyskuje nowy wymiar i znaczenie. To nie relikwiny przeszłości, ale żywa siła zdolna kształtować tożsamość narodową i kierunek, w jakim podąża dyskurs publiczny. Przenikając do sfery publicznej, wartości chrześcijańskie mogą wzbogacać debatę społeczną, promując godność każdego człowieka, solidarność i autentyczność relacji międzyludzkich. Kościół, inspirowany nauczaniem papieża Franciszka, zachęca do wyjścia poza utarte schematy i poszukiwania nowych dróg dotarcia do serc ludzi. To wezwanie do innowacji nie oznacza porzucenia tradycji, lecz jej twórcze rozwijanie (por. EG 41)⁵⁴. W dobie cyfrowej, kiedy granice między rzeczywistością a wirtualnością zacierają się, chrześcijanie stają w obliczu wyjątkowej szansy i wyzwania. Środki masowego przekazu, dysponując ogromnym zasięgiem i siłą oddziaływania, oferują niepowtarzalną możliwość dotarcia z przesłaniem nadziei, pokoju i duchowej głębi do szerokiego grona odbiorców. Jednak, aby to przesłanie było autentyczne i skuteczne, niezbędne jest świadome i odpowiedzialne podejście. To czas, by porzucić rolę biernego konsumenta treści i stać się aktywnym kreatorem, który w swoich działaniach i przekazie odzwierciedla wartości, które wyznaje. Jednocześnie konieczne jest krytyczne spojrzenie na własne postawy i działania. Dysonans między deklarowaną

⁵² T. Goban-Klas, *Franciszek w erze komunikacji i mediów naszych czasów*, w: *Sztuka komunikacji według Franciszka*, red. M. Laskowska, K. Marcyński, Warszawa 2016, s. 15-22.

⁵³ M. Brzezińska-Waleszczyk, *Social media w duszpasterstwie*, w: *Media w duszpasterstwie*, red. M. Przybysz, T. Wielebski, Warszawa 2014, s. 245.

⁵⁴ Por. P. Drożdżewicz, *Misyjne przeobrażenie Kościoła i nawrócenie duszpasterstwa w świetle adhortacji „Evangelii gaudium”*, „Rocznik Teologii Katolickiej” 2015, nr XIV/1, s. 28-30.

wiarą a promowanymi poglądami, takimi jak poparcie dla praktyk sprzecznych z nauczaniem Kościoła, wskazuje na potrzebę głębszej refleksji i spójności. Autentyczność świadectwa mierzy się nie tylko słowami, ale przede wszystkim czynami i konsekwencją w życiu codziennym. Wyzwania, takie jak dezinformacja, komercjalizacja i polaryzacja, nie mogą nas paraliżować. Wręcz przeciwnie, powinny mobilizować do kreatywnego poszukiwania nowych form przekazu, angażowania się w dialog i budowania mostów porozumienia. Innowacyjność w podejściu do komunikacji nie oznacza rezygnacji z istoty przekazu. Wręcz przeciwnie, nowoczesne technologie mogą służyć pogłębieniu dialogu i dotarciu do tych, którzy poszukują sensu w świecie pełnym sprzeczności i powierzchowności. Kościół, angażując się w nowe formy przekazu, ma szansę odpowiedzieć na pragnienia współczesnego człowieka, oferując mu trwałe wartości i nadzieję. Chrześcijańskie świadectwo w życiu narodowym i mediach to wezwanie do odważnego życia w prawdzie i miłości. To zachęta do bycia znakiem sprzeciwu wobec dehumanizacji i obojętności, a jednocześnie mostem łączącym pokolenia i różne środowiska społeczne. W świecie nieustannego szumu informacyjnego autentyczne świadectwo ma moc przemiany serc i umysłów, budując społeczeństwo oparte na wzajemnym szacunku, dialogu i wspólnym dążeniu do dobra.

Bibliografia

- „Biblia Tysiąclecia” – *Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu*, Poznań 2003.
- Balthasar von H.U., *Świadectwo i wiarygodność*, „Communio” 1989, nr 6(6).
- Bańka filtrująca, https://pl.wikipedia.org/wiki/Ba%C5%84ka_filtruj%C4%85ca.
- Bednarczyk R., *Wychowanie do świadectwa w Kościele na podstawie wybranych podręczników do klas I szkół ponadgimnazjalnych*, <https://www.katecheta.pl/Archiwum/2007/Katecheta-6-2007/VERBA-DOCENT/Wychowanie-do-swiaectwa-w-Kosciele-na-podstawie-wybranych-podrecznikow-do-klas-I-szkol-ponadgimnazj>.
- Benedykt XVI, „Kapłan i duszpasterstwo w cyfrowym świecie: nowe media w służbie Słowa”. *Oreędzie na 44. Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu*, Watykan, 24 stycznia 2010 r.
- Benedykt XVI, „Nowe technologie, nowe relacje. Trzeba rozpowszechniać kulturę szacunku, dialogu i przyjaźni”. *Oreędzie na 43. Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu*, Watykan, 24 stycznia 2009 r.
- Benedykt XVI, *Caritas in veritate*, Watykan, 7 lipca 2009 r.
- Biblia Audio Superprodukcja, <https://bibliaaudio.pl/>.
- Blachnicki F., *Świadectwo wiary w katechezie*, „Seminare” 1981, nr 5.
- Brzezińska-Waleszczyk M., *Social media w duszpasterstwie*, w: *Media w duszpasterstwie*, red. M. Przybysz, T. Wielebski, Warszawa 2014.
- Carlo Acutis beatyfikowany w Asyżu. Kim był 15-letni „Boży influencer”? <https://viva.pl/ludzie/newsy/carlo-acutis-beatyfikowany-cud-modlitwa-rodzice-blogoslawiony-w-dzinsach-128913-r1/>.
- Chmielewski M., *Podstawy chrześcijańskiego świadectwa*, w: „<<Pielgrzymi nadziei> – Rok Jubileuszowy 2025>”. *Program duszpasterski Kościoła katolickiego w Polsce na rok 2024/2025*”. *Zeszyt teologicznopastoralny*, red. W. Musioł, P. Chyla, R. Chromy, K. Piechaczek, Opole 2024.
- Chmielewski M., *Wprowadzenie*, w: „<<Pielgrzymi nadziei> – Rok Jubileuszowy 2025>”. *Program duszpasterski Kościoła katolickiego w Polsce na rok 2024/2025*”. *Zeszyt maryjny*, red. M. Chmielewski, Opole 2024.
- Drożdż B., *Skuteczność świadectwa chrześcijańskiego w kontekście aktualnych wyzwań społeczno-kulturowych*, w: *Świadectwo w służbie ewangelizacji*, red. W. Przygoda, Lublin 2012.
- Drożdżewicz P., *Misyjne przeobrażenie Kościoła i nawrócenie duszpasterstwa w świetle adhortacji „Evangelii gaudium”*, „Rocznik Teologii Katolickiej” 2015, nr XIV/1.

- Franciszek, „*Dzielcie się z łagodnością nadzieją, która jest w waszych sercach*”. Orędzie na LIX Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu, Watykan, 24 stycznia 2025 r.
- Franciszek, „*Przekaz w służbie autentycznej kultury spotkania*”. Orędzie na 48. Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu, Watykan, 24 stycznia 2014 r.
- Franciszek, *Evangelii gaudium*, Watykan, 24 listopada 2013 r.
- Franciszek, *Homilia wygłoszona w czasie Mszy Świętej w Domu św. Marty*, Watykan, 6 maja 2014 r.
- Franciszek, *Przemówienie wygłoszone do proboszczów Rzymu*, Watykan, 16 czerwca 2013 r.
- Goban-Klas T., *Franciszek w erze komunikacji i mediów naszych czasów*, w: *Sztuka komunikacji według Franciszka*, red. M. Laskowska, K. Marcyński, Warszawa 2016.
- Gori N., *Geniusz informatyki w niebie*, Pelplin 2021.
- Jan Paweł II, *Il Rapido sviluppo*, Watykan, 24 stycznia 2005 r.
- Jan Paweł II, *Pamięć i tożsamość*, Kraków 2005.
- Katechizm Kościoła Katolickiego*, Poznań 1994.
- Kongregacja ds. Duchowieństwa, *Nawrócenie duszpasterskie wspólnoty parafialnej w służbie misji ewangelizacyjnej Kościoła*, Watykan, 29 czerwca 2020 r.
- Leon-Dofour X., *Słownik teologii biblijnej*, [tł. K. Romaniuk], Poznań 1994.
- Łęcicki G., *Kościół a media*, w: *Media w duszpasterstwie*, red. M. Przybysz, T. Wielebski, Warszawa 2014.
- Mastey J., *Świadectwo chrześcijańskie jako motyw wiary*, „Roczniki Teologiczne” 2001-2002, nr XLVIII-XLIX/9.
- Papieska Rada ds. Środków Społecznego Przekazu, *Kościół a Internet*, Watykan, 22 lutego 2002 r.
- Papież o roli mediów: Prawda jest jedna, jest harmonijna, nie może zostać podzielona przez partykularny interes*, <https://opoka.org.pl/News/Swiat/2024/papiez-o-rol-i-mediow-prawda-jest-jedna-jest-harmonijna-nie-moze>.
- Paweł VI, *Evangelii nuntiandi*, Watykan, 8 grudnia 1975 r.
- Paweł VI, *Moderatoribus ac Membris e «Consilio de laicis», qui plenario Coetui Romae interfuerunt*, „Acta Apostolicae Sedis” 1974, nr 66.
- Pironio E., *Świadectwo chrześcijanina w społeczności świeckiej*, „Communio” 1991, nr 11/2. *Przeciążenie informacją*, https://pl.wikipedia.org/wiki/Przeci%C4%85%C5%BCenie_informacj%C4%85.
- Rędzioch W., *Wywiad z prefektem Dykasterii ds. Komunikacji Paolo Ruffinim*, <https://www.niedziela.pl/artukul/109165/Prefekt-Dykasterii-ds-Komunikacji-o-Jubileuszu-swiatea-mediow-dziennikarstwa-i>.
- Rytel-Andrianik P., *Papież do dziennikarzy o życiu w prawdzie i jej komunikowaniu*, <https://www.vaticannews.va/pl/papiez/news/2025-01/papiez-do-dziennikarzy-o-zyciu-w-prawdzie-i-jej-komunikowaniu.html>.
- Sobór Watykański II, *Lumen gentium*, Watykan, 18 listopada 1964 r.
- Sulej M., *Reklama podprogowa jako forma manipulacji*, „Warszawskie Studia Pastoralne” 2010, nr 12.
- Szaciłowski K., *Rola katolickich rozgłośni radiowych w kształtowaniu postaw moralnych młodzieży*, https://www.researchgate.net/publication/380538256_Rola_katolickich_rozglosni_radiowych_w_kształtowaniu_postaw_moralnych_mlodzięzy.
- Tasiemski S. [tł.], *„Jest to tak wielki dar, że nie możemy go zatrzymać dla siebie!” Papież mówi, jakiego świadectwa oczekuje Jezus*, <https://pl.aleteia.org/2023/02/15/jest-to-tak-wielki-dar-ze-nie-mozemy-go-zatrzymac-dla-siebie-papiez-mowi-jakiego-swia-dectwa-oczekuje-jezus>.
- Weresa M., *Chrześcijańskie świadectwo w perspektywie rozwoju mediów społecznościowych, próba syntezy współczesnej refleksji teologicznej*, „Łódzkie Studia Teologiczne” 2018, nr 27(1).
- Wyszogrodzki K., *Środki masowego przekazu – czym są mass media?*, <https://ebizneskrokpokroku.pl/podstawy/srodki-masowego-przekazu-czym-sa-mass-media/>.

Rola chrześcijańskiego świadectwa w życiu narodowym i środkach masowego przekazu

Streszczenie

Artykuł koncentruje się na szczegółowej analizie znaczenia chrześcijańskiego świadectwa w życiu narodu i w środkach masowego przekazu, kładąc u fundamentów refleksji postać Jezusa Chrystusa jako źródło i najdoskonalszy wzór tego świadectwa oraz uwypatniając jego wpływ na kulturę i tożsamość wobec współczesnych wyzwań, takich jak globalne problemy społeczne. Poprzez odwołanie się do kluczowych momentów z Jego życia – nauczania, cudów i znaków, miłości i miłosierdzia, a w szczególności męki, śmierci i zmartwychwstania – ukazuje, w jaki sposób Jezus ustanowił paradygmat chrześcijańskiego świadectwa. Omawia teologiczne podstawy świadectwa wiary, odwołując się do konkretnych fragmentów biblijnych oraz nauczania papieża Franciszka, zwłaszcza w kontekście Jubileuszu Świata Mediów, Dziennikarstwa i Komunikacji w 2025 roku. Analizuje rolę mediów jako narzędzia ewangelizacji, porównując tradycyjne środki przekazu, takie jak radio i telewizja, z nowymi mediami cyfrowymi, jak media społecznościowe i podcasty, podkreślając ich wpływ na kształtowanie postaw religijnych i moralnych wśród różnych grup wiekowych. Zwraca uwagę na etykę dziennikarską w świetle wartości chrześcijańskich, wskazując na odpowiedzialność mediów za rzetelny i uczciwy przekaz oraz wyzwania związane z komercjalizacją treści, sensacyjnością i rozpowszechnianiem dezinformacji. W perspektywie przyszłości omawia wyzwania i możliwości wynikające z postępującej digitalizacji społeczeństwa, prezentując strategię Kościoła w docieraniu do młodego pokolenia poprzez innowacyjne metody, takie jak superprodukcje słuchowiskowe, aplikacje mobilne czy interaktywne platformy edukacyjne, oraz podkreślając rolę indywidualnych wiernych w świadomym korzystaniu z mediów i tworzeniu treści zgodnych z wartościami chrześcijańskimi. Akcentuje ważność autentycznego świadectwa chrześcijańskiego w codziennym życiu i świadome korzystanie z mediów według wartości ewangelicznych, co jest kluczowe dla budowania etycznego i szanującego się społeczeństwa.

Słowa kluczowe: świadectwo, środki masowego przekazu, media, Jubileusz, papież Franciszek

Mgr Mikołaj Kozyra – absolwent Wydziału Teologii Akademii Katolickiej w Warszawie.